משניות מבוארות מסכת עירובין פרק י

לעתיד לבוא, אסורין גם לאותה שבת. דהיינו שמתמיד לאסר גם לאותה שבת, כיון שנפל בהדחת שני ברשות עצמו, ואינו דומה לדבר שנתר מכמן ערוב ונולד בו דבר הפסול, דשם אמרינן מקצת שבת התר כולו.

ד) הבונה עליה על גבי שני בתים, שהם בשתי צדי רשות הרבים, אומרים בית תקרה יורד וסותם. **וכן גשרים המפלשים** ברשות הרבים **מטלטלין תחתיהן בשבת, דברי רבי יהודה,** שלא לגזר שמא יכנסו תחתיה בראשה ובסופה. **וחכמים אוסרין** תקרה יורד **וסותם. ועוד אמר רבי יהודה, מערבין למבוי המפלש,** דהיינו שיש לו שתי מחיצות משני צדדיו, ויכול לשום קורה מכאן וקורה מכאן ולהשתתף בו בערוב לטלטל. **וחכמים אוסרים,** עד שיעשה מצד אחד צורת הפתח דבעי שלש מחיצות, ובצד השני לחי או קורה.

פרק י' א) המוצא תפילין בשבת בשדה, במקום שאין משתמרין, ויכולין לבוא לידי בזיון, **מכניסן לעיר ולבית, זוג זוג,** דהיינו אחד בראש ואחד בזרוע דרך מלבוש, וחוזר תמיד ומכניסן זוג זוג, דסבר האי תנא שבת שבת זמן תפילין, ומה שאמרו חכמים שלא ילבשו תפילין בשבת גזירה שמא תקרע רצועה ויביאם בידו ברשות הרבים, ואם ילבש יותר מזוג אבא משום בל תוסיף. **רבן גמליאל אומר,** מכניסן **שנים שנים,** דמקום יש בראש להניח שני תפילין, וכן ביד. וסבר רבן גמליאל שבת לאו זמן תפילין הוא, משום תכשיט, וליכא משום בל תוסיף. **במה דברים אמורים** שמתתר **לכניסן, בישנות** שכבר לבשו אותו, ונכר מהקשר שבתרא תפילין הם. **אבל בחדשות פטור** מלהכניסן, דאין מחללין שבת עליהן, שמא קמטיות הן, ואין קדושת תפילין בעושה אותן לשמן. **מצאן בצבתים,** הרבה זוגות קשורין כל זוג וזוג לעצמו, **או כריכות** הרבה ביחד, שלא יספיק להכניסן במשך השבת, **מחשיך עליהן** דהיינו יושב ומשמרן עד שתתחשך, **ומביאן משחשיכה, ובשבת,** שנזרו הגוים שלא להניח תפילין, **מכסן והולך** ל). ואם יש סכנת ליסטים אם ישאר ויתמרן, מוליכן פחות פחות מד' אמות, שאין בהן אסור דאורייתא. ב) **רבי שמעון אומר** אם יש סכנת ליסטים אינן **מדיח** פחות מד' אמות, שמא יעברום מתחילת ד' לסוף ד'. אלא **נותנן לחבית, וחברו** נותנן **לחבית,** פחות פחות מד' אמות, **עד שמגיע לחצר** ומשם לבית הקבר. **וכן בנו** שילך **לחבית, ונותנו לחבית, וחברו לחבית, אפלו מאה** דאיכא מצנה, כיון דצריך לרחצו ולסוכו ביום הלדו, ודנקא ביש עמו עוד אנשים, דיקא מלטלטלין פחות מד' אמות. **רבי יהודה אומר, אפלו חבית** שלו, שהיא זה שמצאה ערב לשם, דסבר דחפצי הקפר אינו קונין שביתה. **אמרו לו** (הינו רבי יוחנן בן נורי) **לא תתלך זו** דברי **יותר** מגרגלי בעליה, דהיינו אם היו לה בעלים לא היתה הולכת יותר מגרגלי הבעלים, גם כאן חבית של הקפר קונה שביתה במקומה, ואסור להוציאה חוץ מאלפים אמה ממקום שקנתה שביתה. **ג) היה קורא בספר על האסקפה,** מדרשה שלפני הדלת שהרחבה ד' ואינה גבוהה י', שדינה

ד הבונה עליה על גבי שני בתים, מטלטלין תחתיהן בשבת, דברי רבי יהודה. וחכמים אוסרין. ועוד אמר רבי יהודה, מערבין למבוי המפלש. וחכמים אוסרין:

פרק י' א המוצא תפלין, מכניסן זוג זוג. רבן גמליאל אומר, שנים שנים. במה דברים אמורים, בישנות, אבל בחדשות, פטור. מצאן בצבתים או כריכות, מחשיך עליהן ומביאן. ובשבת, מכסן והולך ולו: ב רבי שמעון אומר, נותנן לחבית, וחברו לחבית, עד שמגיע לחצר החיצונה. וכן בנו, נותנו לחבית, וחברו לחבית, אפלו מאה. רבי יהודה אומר, נותן אדם חבית בתחלה, וחברו לחברו, אפלו חוץ לתחום. אמרו לו, לא תהלך זו יותר מרגלי בעליה: ג היה קורא בספר על האסקפה, נתנגלגל הספר מידו, גולו אצלו. היה קורא בראש הגג ונתנגלגל הספר מידו, עד שלא הגיע לעשרה טפחים, גולו אצלו. משהגיע לעשרה טפחים, הופסו בו הכתב. רבי יהודה אומר, אפלו אין מסלקן מן הארץ אלא כמלא מחט, גולו אצלו. רבי שמעון אומר, אפלו בארץ עצמו גולו אצלו. רבי שמעון אומר, אפלו בארץ עצמו, גולו אצלו, שאין לך דבר משום שבות עומד בפני כתבי הקדש. אלא שם נעקר למגרי מידו. דכל שלא נעקר מידו אסור משום שבות דברבון, דילמא נפיל ואתי לאתויי. (כל מילי דדבון מיקרי שבות).

ד) זיז עץ או אבן **שלפני החלון** הבולט על אויר רשות הרבים למעלה מעשרה טפחים מן קרקע רשות הרבים, **נתנין עליו בני הבית, ונוטלין ממנו בשבת.** ודנקא כלים הנשברים, **לא** יקלו מתכות חשיישנן שמא יפלו לרשות הרבים ואתי לאתויי. **עומד אדם ברשות היחיד** בביתו, **והמגל** ברשות הרבים. ואף על פי שאין ראשו ורבו עומד במקום החפץ, לא בזיון שמא יביאנו אצלו, וכן עומד ברשות הרבים ומטלטל ממקום למקום ברשות היחיד, ובלבד שלא יוציא חוץ מארבע אמות. דיינו שלשומד ברשות היחיד ומטלטל ברשות הרבים אסור לטלטל ברשות הרבים יותר מד' אמות. **ה) לא יעמד אדם ברשות היחיד וישתין ברשות הרבים.** וכן לא יעמד ברשות הרבים וישתין ברשות היחיד, דמכניס מרשות הרבים לרשות היחיד. **וכן לא יזרוק** מרשות היחיד לרשות הרבים, אל מרשות הרבים לרשות היחיד, ואם השתין או זרק חייב חטאת. **רבי יהודה אומר, אף משנתגלל רוקו בפיו, ונתרחף, ונתעגל בפיו ונתאספ לצאת, לא יתלך ארבע אמות עד שירוק.** דאסור לטלטל ברשות הרבים ד' אמות, ויכין שהרוק שבפיו עומד לזרקו הוי משאיר, ועין בטור דלא פליג רבי יהודה אתנא קמא. ו) **לא יעמד אדם ברשות היחיד ושתה ברשות הרבים,** בכלי שהוא צריך לו, **וכן לא יעמד ברשות הרבים ושתה ברשות היחיד, אלא אם כן הכניס ראשו ורבו למקום שהוא שותה.** דחיישינן שמא יבא ראשו הכלי מרשות לרשות הנעבנים, אם הכניס ראשו ורבו לצאת שותה בלא מעשה, דחזי לשותה עראי, לא יבא לידי שתיית קבע, ודנקא בחמשה נקרא דר המנעם על הכתל בשפוע, דבל הכל בשפוע, דבל הכל שלא יזיחו מי נשמים לכתל. **קולט אדם** בכלי מים **מן המחזיה, שהיא למטה מעשרה טפחים,** כשהאדם ברשות הרבים, ולא יקרבנו לכלי אז לפיו כמחזיה שהיא סמוכה לגג בתוך שלשה דהיינו המצוא מן הגג שהיא רשות היחיד לרשות הרבים. **ומן הצנור** שיורדין בו מי גשמים **מכל מקום שותה.** דצנור אינו חולק רשות לעצמו כיון דאינו רחב ד' על ד', דצנור בולט לחוץ מג' טפחים

ב כסלו

ז בור ברשות הרבים, וחלילו גבוהה עשרה טפחים, חלון שעל גביו ממלאין הימנו ועוד אמר רבי יהודה: מערבין למבוי המפלש. וחכמים אוסרין.

פרק י' א המוצא תפלין, מכניסן זוג זוג. רבן גמליאל אומר, שנים שנים. במה דברים אמורים, בישנות, אבל בחדשות, פטור. מצאן בצבתים או כריכות, מחשיך עליהן ומביאן. ובשבת, מכסן והולך ולו: ב רבי שמעון אומר, נותנן לחבית, וחברו לחבית, עד שמגיע לחצר החיצונה. וכן בנו, נותנו לחבית, וחברו לחבית, אפלו מאה. רבי יהודה אומר, נותן אדם חבית בתחלה, וחברו לחברו, אפלו חוץ לתחום. אמרו לו, לא תהלך זו יותר מרגלי בעליה: ג היה קורא בספר על האסקפה, נתנגלגל הספר מידו, גולו אצלו. היה קורא בראש הגג ונתנגלגל הספר מידו, עד שלא הגיע לעשרה טפחים, גולו אצלו. משהגיע לעשרה טפחים, הופסו בו הכתב. רבי יהודה אומר, אפלו אין מסלקן מן הארץ אלא כמלא מחט, גולו אצלו. רבי שמעון אומר, אפלו בארץ עצמו גולו אצלו. רבי שמעון אומר, אפלו בארץ עצמו, גולו אצלו, שאין לך דבר משום שבות עומד בפני כתבי הקדש. אלא שם נעקר למגרי מידו. דכל שלא נעקר מידו אסור משום שבות דברבון, דילמא נפיל ואתי לאתויי. (כל מילי דדבון מיקרי שבות).

ד) זיז עץ או אבן **שלפני החלון** הבולט על אויר רשות הרבים למעלה מעשרה טפחים מן קרקע רשות הרבים, **נתנין עליו בני הבית, ונוטלין ממנו בשבת.** ודנקא כלים הנשברים, **לא** יקלו מתכות חשיישנן שמא יפלו לרשות הרבים ואתי לאתויי. **עומד אדם ברשות היחיד** בביתו, **והמגל** ברשות הרבים. ואף על פי שאין ראשו ורבו עומד במקום החפץ, לא בזיון שמא יביאנו אצלו, וכן עומד ברשות הרבים ומטלטל ממקום למקום ברשות היחיד, ובלבד שלא יוציא חוץ מארבע אמות. דיינו שלשומד ברשות היחיד ומטלטל ברשות הרבים אסור לטלטל ברשות הרבים יותר מד' אמות. **ה) לא יעמד אדם ברשות היחיד וישתין ברשות הרבים.** וכן לא יעמד ברשות הרבים וישתין ברשות היחיד, דמכניס מרשות הרבים לרשות היחיד. **וכן לא יזרוק** מרשות היחיד לרשות הרבים, אל מרשות הרבים לרשות היחיד, ואם השתין או זרק חייב חטאת. **רבי יהודה אומר, אף משנתגלל רוקו בפיו, ונתרחף, ונתעגל בפיו ונתאספ לצאת, לא יתלך ארבע אמות עד שירוק.** דאסור לטלטל ברשות הרבים ד' אמות, ויכין שהרוק שבפיו עומד לזרקו הוי משאיר, ועין בטור דלא פליג רבי יהודה אתנא קמא. **ו) לא יעמד אדם ברשות היחיד ושתה ברשות הרבים,** בכלי שהוא צריך לו, **וכן לא יעמד ברשות הרבים ושתה ברשות היחיד, אלא אם כן הכניס ראשו ורבו למקום שהוא שותה.** דחיישינן שמא יבא ראשו הכלי מרשות לרשות הנעבנים, אם הכניס ראשו ורבו לצאת שותה בלא מעשה, דחזי לשותה עראי, וחוזר לצאת שתיית קבע, ודנקא בחמשה נקרא דר המנעם על הכתל בשפוע, דבל הכל שלא יזיחו מי נשמים לכתל. **קולט אדם** בכלי מים **מן המחזיה, שהיא למטה מעשרה טפחים,** כשהאדם ברשות הרבים, ולא יקרבנו לכלי אז לפיו כמחזיה שהיא סמוכה לגג בתוך שלשה דהיינו המצוא מן הגג שהיא רשות היחיד לרשות הרבים. **ומן הצנור** שיורדין בו מי גשמים **מכל מקום שותה.** דצנור אינו חולק רשות לעצמו כיון דאינו רחב ד' על ד', דצנור בולט לחוץ מג' טפחים

ב כסלו

ז בור ברשות הרבים, וחלילו גבוהה עשרה טפחים, חלון שעל גביו ממלאין הימנו בשבת. אבל אם כן עשה מחיצה גבוהה עשרה טפחים. ח אילן שהוא מסך על הארץ, אם אין נופו גבוה מן הארץ שלשה טפחים, מטלטלין תחתיו. שרשיו בגובהו מן הארץ שלשה טפחים, לא ישב עליהן. הדלת שבמקצה שבפרצה בהן, אין נועלין בהן, אלא אם כן בגובהו מן הארץ: ט לא יעמוד אדם ברשות היחיד ויתפת ברשות הרבים, ברשות הרבים ויתפת ברשות היחיד, אלא אם כן עשה מחיצה גבוהה עשרה טפחים, דברי רבי מאיר. אמרו לו, מעשה בשוק של פטמין שהיה בירושלים, שהיו נועלין ומניחין את המפתח בחלון שעל גבי הפתח. רבי יוסי אומר, שוק של צמרים היה: י נגר שיש בראשו גלסטרא, רבי אליעזר אוסר, ורבי יוסי מתיר. אמר רבי אליעזר, מעשה בכנסת שבטבריא שהיו נוהגין בו התר, עד שבא רבן גמליאל והזקנים ואסרו להן. רבי יוסי אומר, איסור נהגו בה. בא רבן גמליאל והזקנים והתירו להן: יא נגר הנגרר, נועלים בה בפתח, אבל לא במדינה. והמפנה, קאן וקאן אסור. רבי יהודה אומר, המפנה מתר במקדש, והנגרר במדינה: יב מזחיזרין ציר התחתון במקדש, אבל לא במדינה. והעליון, קאן ובקאן אסור. רבי יהודה אומר, העליון, במקדש, והתחתון במדינה: יג מזחיזרין רטיה במקדש, אבל לא במדינה. אם בתחילה, קאן וקאן אסור. קושרין נימא במקדש, אבל לא במדינה. אם בתחילה, קאן וקאן אסור. חותכין יבלת במקדש, אבל לא במדינה. ואם בכלי, קאן וקאן אסור: יד כהן שלקה בארבעים, כורך עליה גמי במקדש, אבל לא במדינה. אם להוציא דם, קאן וקאן אסור. בוזקין מלח על גבי הבשר בשביל שלא יחליכו, וממלאים מבור הגולה ומבור הגדול בגלבל בשבת, ומבאר הקר ביום טוב:

ז בור ברשות הרבים, וחלילו גבוהה עשרה טפחים, חלון שעל גביו ממלאין הימנו בשבת. אבל אם כן עשה מחיצה גבוהה עשרה טפחים. ח אילן שהוא מסך על הארץ, אם אין נופו גבוה מן הארץ שלשה טפחים, מטלטלין תחתיו. שרשיו בגובהו מן הארץ שלשה טפחים, לא ישב עליהן. הדלת שבמקצה שבפרצה בהן, אין נועלין בהן, אלא אם כן בגובהו מן הארץ: ט לא יעמוד אדם ברשות היחיד ויתפת ברשות הרבים, ברשות הרבים ויתפת ברשות היחיד, אלא אם כן עשה מחיצה גבוהה עשרה טפחים, דברי רבי מאיר. אמרו לו, מעשה בשוק של פטמין שהיה בירושלים, שהיו נועלין ומניחין את המפתח בחלון שעל גבי הפתח. רבי יוסי אומר, שוק של צמרים היה: י נגר שיש בראשו גלסטרא, רבי אליעזר אוסר, ורבי יוסי מתיר. אמר רבי אליעזר, מעשה בכנסת שבטבריא שהיו נוהגין בו התר, עד שבא רבן גמליאל והזקנים ואסרו להן. רבי יוסי אומר, איסור נהגו בה. בא רבן גמליאל והזקנים והתירו להן: יא נגר הנגרר, נועלים בה בפתח, אבל לא במדינה. והמפנה, קאן וקאן אסור. רבי יהודה אומר, המפנה מתר במקדש, והנגרר במדינה: יב מזחיזרין ציר התחתון במקדש, אבל לא במדינה. והעליון, קאן ובקאן אסור. רבי יהודה אומר, העליון, במקדש, והתחתון במדינה: יג מזחיזרין רטיה במקדש, אבל לא במדינה. אם בתחילה, קאן וקאן אסור. קושרין נימא במקדש, אבל לא במדינה. אם בתחילה, קאן וקאן אסור. חותכין יבלת במקדש, אבל לא במדינה. ואם בכלי, קאן וקאן אסור: יד כהן שלקה בארבעים, כורך עליה גמי במקדש, אבל לא במדינה. אם להוציא דם, קאן וקאן אסור. בוזקין מלח על גבי הבשר בשביל שלא יחליכו, וממלאים מבור הגולה ומבור הגדול בגלבל בשבת, ומבאר הקר ביום טוב:

בכל מקום. **קושרין נימא, במקדש** חוט של כינור שקורע בשבת קושרין אותו בשבת באמצע, דהבלא לא היה יכל לעשותה מבעוד יום דהא נסקקה בשבת, דסמיך לדיתרות לא יקשור קשר של קיימא ודנקא במקדש. דהיינו בנבלי בני לוי, **אבל לא** יקשור **במדינה. אם בתחילה** שקורע מערב שבת, **קאן וקאן אסור.** דיכול לעשותה מערב שבת. **חותכין יבלת במקדש** מבהמה קדשים שצריך להקריבה לקרבן חיים, דהיא מום בקדשים כתריב (ויקרא כ"ב, כ"ב) "אל יבלת". ודנקא ביד מתר. דהוי מלאכה לכאחר יד. **אבל לא במדינה** אפלו ביד. **ואם** חותכה **בכלי קאן וקאן אסור,** דתולדה דנוזז היא, כיון שאינו משנה מבהל. **יד) כהן שלקה בארבעים כורך עליו גמי עשב במקדש,** והיינו שקורעשב במקום שאינו חוצץ לעבודה, ואף על פי שהנמי מרפא את המכה, כיון שהוא צרך עבודה שאין דרך ארץ שיראה מכתו בשעת העבודה, לכך מתר. **אבל לא** יכרוך גמי **בד המכה בשעת העבודה,** דדרואה בשעת הוא ראהו. **ואם** מהדקה בגמי **בד להוציא דם. קאן וקאן אסור.** דלא הוי צרך עבודה, והוי לאב מלאכה חובל. **בוזקין** מוקשין מקפרין **מלח** לא יקשו בשבת **שלא יחליכו** הכהנים בעלותם בו, ודנקא בשעת הולכת עצים למערכה דלאו עבודה היא, דבשעת הולכת אברים אסור משום שחוצץ בין רגליו לקרקע, ודנקא בשעת הולכת אבל לא במדינה. משום מתקן חצאו להלך בו לדמה כבוה. **וממלאים** מים **מבור הגולה** שעשוי עולי הגולה, **ומבור הגדול** שהיו בעזרה,

דלת תני לה כאן. **יא) נגר הנגרר** על הארץ שהחבל הקשור בו ארך ואין בראשו גלסטרא **נועלים בו במקדש** דשבות היא, ולכן הואיל וקשור מתר. דאין שבות במקדש שהכהנים זריזין הן. **אבל לא** יעבל בו **במדינה. והמנפח** בשבת שאינו קשור, **כאן** במקדש, **וכאן** במדינה בשבת. **יב) מזחיזרין** ציר **התחתון** בשבת מקדש **ולא** במדינה. **העליון** מתר לחזיר בשבת. **ואם** הוא מלבד שהיא בכלים. **יג) מזחיזרין רטיה** בשבת עבודה. **אם בתחילה** שקרע בשבת דיינו שלא יכה בשבת. **אבל לא** יחזיר רטיה **במדינה,** גזרה שמא יתקע בגרון שם בבמקבת דהוי מלאכה. **והעליון** אם **קאן וכאן וכאן אסור,** דסובר יש בגין בכלים, ומלאכה גמורה לא התירה אפלו במקדש. **רבי יהודה אומר, העליון** מתר לחזיר במקדש, **דאין** בגין ושתירה בכלים. **והתחתון** מתר **במדינה.** (אמר המלבם אגב דתני חלוק מקדש למדינה תני עוד דינים שהיו מקוין כהן שיש לו נקה על ידו, ויש עליה רטיה דהיינו תחבשת עם משחה. צריך לטלה בשעת עבודה. שלא יהא חוצץ בין בשרו לעבודה. דבעינן "ולקח הכהן" וכתיב דחייש לבשר לקיחה בכהן). **יג) מזחיזרין רטיה במקדש,** כהן שלקה בידו ונתן עליה רטיה בשבת, מזחיזרה בשבת שלא יכה בה. אבל לעבוד עבודה, דאי לא שרית ליה מימנע לא עביד עבודה. **אבל לא** יחזיר רטיה **במדינה,** גזרה שמא ימרח הרטיה שיחליק הגומות ויתחיב משום ממחק. **אם בתחילה** דהיינו אם לא היתה קושרה מבעוד יום וכהן זה לא שלקה לצורך עבודה. **כאן וכאן אסור,** דהיינו אפלו במקדש לא שיים בתחילה בשבת. ואומר הרע"ב דבה דאסור במדינה דמזחיר הרטיה, רטיה דק אם הסירה על גבי קרקע, אבל אם עודה בידו מתר לחזירה בכל מקום. **קושרין נימא, במקדש** חוט של כינור שקורע בשבת קושרין אותו בשבת באמצע, דהבלא לא היה יכל לעשותה מבעוד יום דהא נסקקה בשבת, דסמיך לדיתרות לא יקשור קשר של קיימא ודנקא במקדש. דהיינו בנבלי בני לוי, **אבל לא** יקשור **במדינה. אם בתחילה** שקרע מערב שבת, **קאן וכאן אסור.** דיכול לעשותה מערב שבת. **חותכין יבלת במקדש** מבהמת קדשים שצריך להקריבה לקרבן חיים, דהיא מום בקדשים כתריב (ויקרא כ"ב, כ"ב) "אל יבלת". ודנקא ביד מתר. דהוי מלאכה לכאחר יד. **אבל לא במדינה** אפלו ביד. **ואם** חותכה **בכלי קאן וכאן אסור,** דתולדה דנוזז היא, כיון שאינו משנה מבהל. **יד) כהן שלקה בארבעים כורך עליו גמי עשב במקדש,** והיינו שקורעשב במקום שאינו חוצץ לעבודה, ואף על פי שהנמי מרפא את המכה, כיון שהוא צרך עבודה שאין דרך ארץ שיראה מכתו בשעת העבודה, לכך מתר. **אבל לא** יכרוך גמי **בד המכה** בשעת העבודה, דדרואה בשעת הוא ראהו. **ואם** מהדקה בגמי **בד להוציא דם. קאן וכאן וכאן אסור.** דלא הוי צרך עבודה, והוי לאב מלאכה חובל. **בוזקין** מוקשין מקפרין **מלח** לא יקשו בשבת **שלא יחליכו** הכהנים בעלותם בו, ודנקא בשעת הולכת למערכה דלאו עבודה היא, דבשעת הולכת אברים אסור משום שחוצץ בין רגליו לקרקע, ודנקא בשעת הולכת אבל לא במדינה. משום מתקן חצאו להלך בו לדמה כבוה. **וממלאים** מים **מבור הגולה** שעשוי עולי הגולה, **ומבור הגדול** שהיו בעזרה,

ב כסלו

ז בור ברשות הרבים, וחלילו גבוהה עשרה טפחים, חלון שעל גביו ממלאין הימנו בשבת. אבל אם כן עשה מחיצה גבוהה עשרה טפחים. ח אילן שהוא מסך על הארץ, אם אין נופו גבוה מן הארץ שלשה טפחים, מטלטלין תחתיו. שרשיו בגובהו מן הארץ שלשה טפחים, לא ישב עליהן. הדלת שבמקצה שבפרצה בהן, אין נועלין בהן, אלא אם כן בגובהו מן הארץ: ט לא יעמוד אדם ברשות היחיד ויתפת ברשות הרבים, ברשות הרבים ויתפת ברשות היחיד, אלא אם כן עשה מחיצה גבוהה עשרה טפחים, דברי רבי מאיר. אמרו לו, מעשה בשוק של פטמין שהיה בירושלים, שהיו נועלין ומניחין את המפתח בחלון שעל גבי הפתח. רבי יוסי אומר, שוק של צמרים היה: י נגר שיש בראשו גלסטרא, רבי אליעזר אוסר, ורבי יוסי מתיר. אמר רבי אליעזר, מעשה בכנסת שבטבריא שהיו נוהגין בו התר, עד שבא רבן גמליאל והזקנים ואסרו להן. רבי יוסי אומר, איסור נהגו בה. בא רבן גמליאל והזקנים והתירו להן: יא נגר הנגרר, נועלים בה בפתח, אבל לא במדינה. והמפנה, קאן וכאן אסור. רבי יהודה אומר, המפנה מתר במקדש, והנגרר במדינה: יב מזחיזרין ציר התחתון במקדש, אבל לא במדינה. והעליון, קאן ובקאן אסור. רבי יהודה אומר, העליון, במקדש, והתחתון במדינה: יג מזחיזרין רטיה במקדש, אבל לא במדינה. אם בתחילה, קאן וכאן אסור. קושרין נימא במקדש, אבל לא במדינה. אם בתחילה, קאן וכאן אסור. חותכין יבלת במקדש, אבל לא במדינה. ואם בכלי, קאן וכאן אסור: יד כהן שלקה בארבעים, כורך עליה גמי במקדש, אבל לא במדינה. אם להוציא דם, קאן וכאן אסור. בוזקין מלח על גבי הבשר בשביל שלא יחליכו, וממלאים מבור הגולה ומבור הגדול בגלבל בשבת, ומבאר הקר ביום טוב: